

## מסורת הש"ס

(א) 'ע' קדושין לא: (ב) 'ע'  
חוס' תכונות נר, ד'ים לית,  
(ג) 'על קסת, (ד) 'ע' ל'  
(ה) 'ע' ל' ליתא אלוניות  
אכל כערוך גרם כנ"י שלמיני,  
(ו) 'על קסת, (ז) 'ע' ל'  
קלד: (ח) 'חוס' פייז,  
(ט) 'ע' ל' ליתא

## הגהות הב"ח

(א) ישיי ד"ה לסי  
שלין עושין אותה ללא:  
(ב) ד"ה חנן וסי כל זנב  
השכלים חנן: (ג) ד"ה חנן  
וסי בכברה כדי שישל:  
(ד) ד"ה לכל נועל הוא  
מכרה וחותן לתוך האטום:

גליון הש"ס

נחם אברהם בן וישראל איתן  
הליכתו בבבל הני שמעתי את  
עין כחולות דף ביד עילא  
מס' דיה לית הלכתא;  
רשמי דית אבל נושא ובר  
נושא סאלין בריש' עין ליל  
דף ביד עילא כרשמי דיה  
כלאיש דחכמי:

רבינו חננאל

לפי שאין עושים אותה  
אלא לגיט, פי' (לגזין)  
לצבועו לההראות פי' ונוא  
של ביצה. מאכל המס,  
פי' זה המאכל ממורס  
הוא כדגן (נתן) (נטל)  
אח הדם ונתן למסר פי'  
על הורוב הרביעי, ויא  
מאכל המורים הוא, כלומר  
אינו מאכל בני אדם אלא  
מאכל המורים, חדרל  
שלוש מעיש, חלקו עליו  
בר ושמואל וי' ויזמן וי'  
לעור, ודבריון פשוטין  
הן, ומר ונטה הדוא בתיא

אמר לי הולמאט כל  
אני שעתה, אלא כי  
תבאי תחדל שלש מנ"ש  
לפני מנחתו כי ביד  
כח נתון לחיוב רבם,  
ואו ידעוך אלא מעד  
שום פסוקים מנ"ש למחד  
נתון לחיוב פול או גניס,  
אלא ישועה אלא גניס,  
מפסחא או האפסחא  
לחוד, באי אפסחא, נהה,  
אפסחא, ויטן ויטן  
ולפסחא, לוחותי, ויטן  
ויטן לוחות וואפסחא  
אין שוין את החלות  
בפסחא אלא נתן לחוד  
המפסחא על שיה  
מא, הפסחא, שיה איה  
מא אפסחא מדבוק; ואיד  
יתון מנחתא תדארה  
וואו ר' יוסי, אלא כבא  
בין בחסין בין בעתון  
אמר, וטוויני דשעתה  
אם שיה אפסחא לשעתה  
חליתא שבת מותר, אלא  
לשעתה אפסחא בעתון.

לשלושה אסירי-בגדים.  
ואם שחם מקודם חשבת  
ועכשיו בשבת חושש אם  
לא שחמה מסתכן. ומותר  
לו לשרות בתוכו ולהניחה.  
בחמה. לנפשוים בחינתא.  
פ"י לרובנו קא מיכיון  
ושרי, וא דלמא לאולדי  
וכו'. פ"י לקבץ מקצת  
הבגד של פשחים לחתך  
ידו לקשור מפני שרוחצין  
הבגד ומחביבים במשם ואי  
ברוח עומדי אסון, פ"י שעה  
רוצצה לרכבו, נותן הבגד  
לחתך ידיו ומוליך ומביא  
ידוע על שישנה הורו הבגד

אוּ לְפָנֵינוּ בָּנֵי חֵיתָא אֶסְרֵי בְּרִיּוֹתָא.

## תולין פרק עשרים שבת

קמ.

בין הלכן אידי ואידי זוכל האו ואין כאן ברירת פסולת מאוכל:  
ושיני של: ואינו ממחו ציד. דממחו ליה שפיר טפי: אלף  
ה דר"א. חזר בו ואסר: אבוי ורבא דאמרי תרוייהו הלכה כר'  
יערוב. כדרך שטורפין צינים בקערה צפק דרך טריפה שמכה

לפי שאין עושין אותה אלא לגוון איתמו חרדל שלשו  
מזע"ש למחר אמר רב ממוחו בכלי אבל לא ביד א"ל  
שמואל ביד אטו כל יומא ממוחו ליה ביד ממוכל  
ממורים הוא אלא אמר שמואל ממוחו ביד ואינו ממוחו  
בכלי איתמר ר"א אמר אחד זה ואחד זה אסור ורבי  
וחנן אמר אחד זה ואחד זה מותר אביי ורבא דאמרי  
אין הלכה כרבי יוחנן קם רבי יוחנן דשמואל  
בשיתיה דר"א קם רבי אלעזר בשיתיה דשמואל  
אביי ורבא דאמרי תרוייהו הלכה כרבי יוחנן  
אימיה דאביי עבדא ליה ולא אכל דביתיה  
ויערעא עבדא ליה לרב חיה בר אשי ולא אכל  
א"ל לרבך עבדי ליה ואכל ואת לא אכלת אמר

לְעוֹי רַעֲשׁי

דישטיפדו"ר  
[רישטיפדו"ר], להשרות.  
כרישון [קרישון].  
שחלים.  
מינט"א. מנתה (צמח).  
לז"א. חלחית.

מִזֶּמֶר רַע"י

ערשן אנומלין בשבת.  
שהא לשמות. ואין ערשן  
אלונגט. שהא לשמות  
להטן בשולחן חבית  
המרחק דמפרט (ש"ד ל"ג)  
ומים צלולין. שנאכל  
יעמד בכל יום ויום  
לחות ללולין. ושפין העלונים  
נחת במסנת (ש"ד).

ב. נסים נא

אין שורין את הכרשעין.  
גרסי' בגמ' דבני מערבא חני  
אין שורין את הכרשענים  
משום כורר, ולא שפין אותן  
משום דש. אין כוורין את  
התבן משום מרקר.

לִיָּהּ בְּשׁוּפְתָהּ דְּתוּמָא וְאֵכֶל \* אִמְרָא מִן זִמְרָא לִיָּהּ  
הִלְכְתָּהּ כְּכֹל הֵנִי שְׁמַעְתָּהּ אֲלֵא כִּי הָא דִּתְמִיר  
חֲדָרְדֵּל שְׁלֹשׁ מַעֲ"שׁ לְמַחֵר מִמְּחֵוּ בֵּין בֵּיד בֵּין  
שְׁחָלִים שֶׁשְׁחָק מַעֲ"שׁ לְמַחֵר דְּבִשׁ וְלֹא יִטְרֹף אֲלֵא  
וּמִשְׁקִי לְתוֹכָהּ אֲמִיתָא וְלֹא יִטְרֹף אֲלֵא  
מִזֶּרֶעַר \* שׁוּם שְׂרִיטָה מַעֲ"שׁ לְמַחֵר נוֹתֵן לְתוֹכָהּ  
פֶּזֶל וְגִרְסִין וְלֹא יִשְׁחָק אֲלֵא מִזֶּרֶעַר וּמִשְׁקִי אֵת  
אֲמִיתָא לְתוֹכָהּ \* מֵאִי אֲמִיתָא נִינְיָא אִמְרָא אֲבִי  
שִׁמְ"מ הָאִי נִינְיָא מַעֲלִיא לְתַחֲלִי: עוֹשִׂין אֲנוּמִלִין  
שֶׁבֶת: \* תִּ"ר יַעֲרִשִׁין אֲנוּמִלִין שֶׁבֶת וְאִין עוֹשִׂין  
\* אֲלוֹנִטִית וְאִין הִיא אֲנוּמִלִין וְאִין הִיא אֲלוֹנִטִית  
אֲנוּמִלִין יִין וְדִבֵּשׁ וּפְלַפְלִין אֲלוֹנִטִית יִין \* שֵׁן וּמִים

גולוין ואפרסמון דעבדי לבי מסותא למיקר אמר  
ני כי נפקי אחאי אשקין <sup>ה</sup>חמרא חד כסא וחשי  
אחרינא הואי מסתפינא דלמא מנכו לי מזכותא  
מי מר עוקבא דדש ביה: **מתני'** אין שורין את  
שולין את הכרשנין ולא שפין אותן אבל נותן  
בזמן בכברה ולא יתנונו על גבי מקום גבוה בשביל  
איבוס: **גמ'** איבעיא להו שרה מאי תרגמוא רב  
ל אביי אלא מעתה שרה אומצא במיא הכי נמי  
שהוא עושה כחול כעא מיניה רבי יוחנן מר'  
א אנן תנן אין שורין את החלתית בפושרין הא  
ידידה היא דתניא <sup>ב</sup>אין שורין את החלתית לא  
מותר למאי עבדי ליה ליוקרא דליבא רב אחא  
בא א"ל זיל שתי תלתא תיקלי חילתתא בתלתא  
אזל שאל ביי מדרשא אמרו ליה תנא דבי רב  
זדס קב או קביי ואינו חושש אמר להו לשותת  
להו רב חייא בר אבין ברדיי הוה עובדא ואתאי  
תאי שאילתיה לרב הונא ואמר הכי קאמר רב  
דאמר ה"מ היכא דלא אישתי כלל אבל הכא  
מיסתכן מיסתמיך ואזיל רב אחא בר יוסף אכתפיה  
ורא עיילנא כי מטו עייליה כעא מיניה מהו לכסכוסי  
או דילמא לאולודי חורא קמיבין ואמר א"ל לרבוכי  
יניה א"ל בעי מיניה מהו לכסכוסי כיתניתא בשבתא  
מבעיא לי דבעי מרב הונא ופשטי לי <sup>ב</sup>ותיפשטי ליה  
א מיחו כאלודי חורא אמר רב חסדא האי כיתניתא  
משלפ

ק"ק האשה שהיא עושה צריכה לצרכיה לכסס ג' פעמים על כל דבר ודבר, ואמרו ר' מנחם ור' אברהם שכללם. מיהא שמעון דכסוסם כעין שפשוף הוא ומתקין הבגד. פי' כספנים. ומתקין להא' כיתותא, שמעון מיהא דסודרא ליתיה כתיבתא, ולא יתכן לומר דזה קרוב לזה. ופשוט רב חסדא דלרובי מיכיון ושרי. אמר רב חסדא האי כיתותא

נבחר: **שחליט**. כרישין ויהי שוחקין אותם במים: **ממשין**. נותן: **ממסא**. מיטט"א בלע"ז: **מטילא להטיל**. לערב עם שלמים: ואין **נושטין** אלונגטים: **מטיילא** משקה נמא אלל לנגן לאחר המרחץ ודומת **ספוא**: ויהי **מכניסא דרישא**. הרבשטין בצינור משערת ראשי עד **ספרי** רגלי: **מנכו לי מכוסין**. אם הייתי נזיל ממנו שלא אמות: **ספי יומא**. ולא היה מיוק: **דדש ציה**. רגיל צו: **ברתני** חילטים. **מלגטניס** בלשון משפחל ובלע"ז **לורא** שורין אותו בסופרין וסוחין אותו **ממים** לרפואה: **אבל נוטן**. החלטים: **בסוך הסומן**. ומטביל צו מאלל: **מלגטניס** מפרס אחלי אין שורין: ואין **שולין** אם **כדרישין**. מאלל: **גליהס** מים בכלי לבדור פסולתן כדתן במסכת ביצה (דף י"ד) אף **דגול** וסלה: **ולא שפיר אסון**. ביד להסיר פסולת דהיה ליה בורר: **נדיח נוטן** **לסוך הכסרי**. ואע"פ שדפמסי הפסולת נוסף דרך נקבי **בכבדו** ומתא' תבדיר מאליו: **סכן**. הוא ששטין מן הקס המסתין אותו במורגין ועשה כל זוג (ס) השבות סכן: **סוך**. הוא סוכן השבות **עליון** ואינו ראוי למשלל ויובדין אותו (א) בככרין סיפול המוך: **אבל וסול** (ב) **בכבדו**. ליתן בסוך האכוס ואע"פ שהמוך \*נוסף מאליו כר"ס **ואמר** דבר שאין מתכוין מותר: **גב' סרה**. חילטים במספרין מאי: **מאלל**. בשר חי: **שלא יעשה בו**. אף שבוהק לבדן נעמד עובדי **סוח**: **אם כן**. ללא דיענא לפרושי ממני' טפי מיעך מה בין לי וכן: **מנעיסין יחידאס** שלו. ור' יוסי אמר אכל לבדן אף בזוגן אסור: **קורא דליבא**. אכל כד עד עליו: **סלחא סקלי חילטאס**. משקל ג' הויס: **שאלו כי מדרשא**. מה יעשה שבת: **לסוח** לא **קמיכניא**. י. דכלא רפואה משקה הוא וסמן כל המשקין שמה: **ושלי** **קט: ג**: **לסוח**. דתמן מתעיסין אין שורין: **כחמן דשרי**. יענא הוא. הך דרב לימא כרבי יוסי דשרי בזוגן אכל לבדן אסור: **עלילא**. הניכטי וסח וכן היה: **לכסוכוס** יניסאס. **מלוק** כחונת של שפסא שנתכנסה והרי היא קשה ומשפספה **עין** שמי ידיו והיא מתרכסה ואף הליבון שלה מזהיל על ידי **שפסוף**: **אולודי חיוורא**. הליבון מזהיל: **הסס** מיתיו **כאולודי חיוורא**. שמקפיד על ליבון וזוהרו של סודר יותר מריתמא: **משלס**

ר' יוסף ויזמנא חרא עליה בתר מר עוקבא לבי  
נבוכדנאס דראשי ועד טופרא דכרעי ואי אשקין כס  
עלמא דאתי והא מר עוקבא דשתי כל יומא ש  
החילתית בפורשין אבל נותן לתוך החומין ואין  
לתוך הכברה או לתוך הכלכלה "אין בוכרין את  
שירד המכר אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך  
אדא גרשאה קמיה דרב יוסף שרה חייב חמא  
מיחייב אלא אמר אביי "מדרכנן שלא יעשה כד  
נאי מהו לשרות את החלתית בצונן א"ל אסור  
בצונן מותר א"ל "א"כ מה בין לי ולך מתניתין  
בחמין ולא בצונן רבי יוסי אומר בחמין אסור בצ  
נר יוסף חש ביוקרא דליבא אתא לקמיה דמר ע  
יומי ואמר אישתי חמשא שבבת ומעלי שבת לצפר  
אדא ואמרי לה תנא דבי מר בר רב אדא "שותה  
אדא קמביעיא לי כי קא מביעיא לי לשרות מאי אמ  
שאליתיה לרב אדא בר אבהו ולא הוה בידיה  
שורה בצונן ומניח בחמה כמאן דשרי "אפילו למ  
בין דאישתי חמשא ומעלי שבבת אי לא שתי בשבת  
דירב נחמן בר יצחק בר אחיה א"ל כי מטין לבי רב  
ביתנא בשבתא לרכוכי ביתנא קא מיכוין ושפיר דמי  
קא מיכוין ושפיר דמי כי נפק אתא א"ל מאי בעא מר  
אמר לי שפיר דמי ותבעי ליה למר סודרא סודרא לא  
למר מסודרא א"ל "התם מיהו כי אולודי חיורא הכא

ועדים, כי הא דא"ר ירמא בפרק חבית מאי מרוב בגין אלכסכסי מאני, וכי הא דתנן  
חד ואיתויי [תדן] או דלמא אטמיו ואיתויי חרי, תימן, וכן עוד מפורש בתלמוד איי ב  
ובשלושה מתפשט, וכדאמרינן אפר רב כהנא ואיתוסא רב יהודה טיט שעל בברו מכסא  
איך אומר לו היה לך ללמוד משתים מצטר, ודברך רחוק ביעיה ואינה אלא צמר גפ